

V sobotu dopoledne jsem sebral auto, nabral spolucestující a hurá na Moravu do Pohořelic. Zastávku na oběd jsme udělali ve Velké Bíteši. Bohužel jsem zadal do navigace Osovou Bítyšku, takže jsme sjeli z dálnice moc brzo. Jako loni bloudička. Svoji chybu jsme si uvědomili po pár kilometrech, jelikož jsme krajinu nepoznávali. První směrovou ceduli na Bíteš jsme poslechli a po okresce dojeli do cíle - hospody [Na 103](#). Já jsem si k obědu objednal smažák a hlavně kafe "turka". S komentářem, že jsem ho zde měl slíbený loni zadarmo a měl jsem ho na konečném účtu. To napravíme, sdělil mi hostinský a přinesl mi prázdnou sklenici na tácku. "Zde máte kafe zadarmo," sdělil mi. Vzal jsem lžičku, zamíchal jsem fiktivní kávu a povídám mu, že je to i kafe, co svět neviděl. Nakonec mi prázdnou sklenici sebral a dal mi opravdového turka. Když jsme se najedli, šel jsem platit poslední, což hospodský komentoval slovy: "Tak drzoune poslední? Na účet jsem Vám to kafe nenapsal ! " Dal jsem mu stovku navíc, se slovy, že nechci nic zadarmo, rozloučil se a pokračovali jsme do Pohořelic. Cestou se mi do hlavy promítl účet, který byl vyšší než měl být, a tak jsem došel k závěru, že kafe jsem na účtu sice neměl, ale musel jsem ho mít

přičtený k polévce nebo smažáku. Zase mě "dostali".

V Pohořelicích jsme si nejdříve zajeli koupit pití do Tesca. Já jsem si koupil Colu Zero Zero. Nějaká novinka, co chutná jako Pepsi. Ubytovali jsme se zase v penzionu [In Vino](#) jako minulý rok. Chvilku oddech a v půl čtvrté přesun přes dvorek do [Pubu](#), kde jsme měli turnaj v prší. Všichni účastníci dorazili a mohlo se hned začít. Hráli jsme po dvojicích na dvě sirky, což turnaj urychlilo a v půl sedmé jsme měli všichni odehráno. Já jsem s vylosovanou partnerkou skončil druhý, ona v jednotlivcích druhá a já čtvrtý. Karty nám tedy šly. Dopil jsem druhou lahvovou Plzeň a přemýšlel, co si dám dále k pití. Nakonec jsem vypil pár grogů, ginu s tonikem, zelené s citronem a na závěr Plzeň. Bylo po půlnoci a zůstal jsem u stolu sám. Hospoda se zaplnila mládeží. Hodně Ukrajinců. Všiml jsem si, že museli okamžitě platit každou objednávku. My jsme drželi lístky až do posledka a většinou jsme měli na něm částky přes 1000kč. Staropramen nikomu moc nejel, takže se jelo v drinkách. Měl jsem u sebe noťas a když jsem viděl, jak za mnou ukrajinská mládež blbne, vyhodnotil jsem, že si ho nenechám vylít a odešel jsem na pokoj.

Ráno bylo ouvej, ale snídaně mě nakopla, sbalil jsem věci a po prázdné dálnici jsem v pořádku dojel domů. Uf, Morava byla za mnou !